

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVI, NR.2(190)/2013

BULETIN DE INFORMAȚII

FEB. 2013

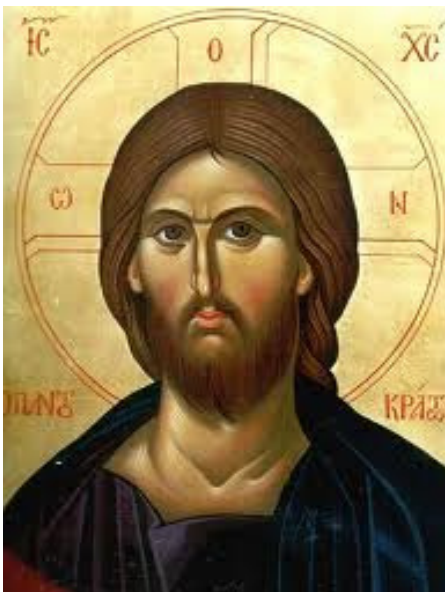
Părintele Teofil Părăianu și relația cu Dumnezeu cel viu – Tatăl nos-

De curând un tânăr îmi scria: „...cea mai gravă problemă în Biserică este faptul că ceva ne împiedică să fim autentici. Și cred că tocmai de aceea predica nu convinge, pentru că dincolo de salutul «Doamne-ajută!», de agapele care au înlocuit party-urile, de muzica bizantină care a înlocuit rock-ul, de pereții care nu mai sunt acoperiți de postere, ci de icone etc., dincolo de toate acestea, mulți dintre noi rămânem la fel, ne-conștienți de «Hristos în mijlocul nostru». Nu știu exact despre ce e vorba. Un blocaj? O lipsă de maturitate? O rămânere la stadiul de «primii pași»? O lipsă de dor de Dumnezeu?»

Problema aceasta este la fel de veche ca și creștinismul, ca și umanitatea însăși și constă într-o neputință a omului de a se concentra asupra esențialului și într-o nevolnică risipire în detalii cărora, urmare a patimilor care-l stăpânesc, omul le acordă o falsă importanță, confundând scopul cu metodele, întregul cu detaliile, esențialul cu secundarul, iubirea cu egolatria, comuniunea cu comunicarea, conținutul cu formele, slujirea lui Dumnezeu cu dorința împlinirii voii proprii, credința cu ideologia religioasă. Să ne amintim doar cum Adam, în rai, a preferat merele faptului de a governa creația, cum Isav i-a cedat fratelui său Iacov dreptul de întâi-născut în schimbul unui blid de linte, cum ucenicii Mântuitorului, în timp ce El le vorbea despre iminența mântuitoarelor Patimi, expresie a deplinei lepădări de sine în slujire iubitoare, se gândeau care dintre ei să fie mai mare...

Părintele Teofil constata cu tristețe că adesea oamenii merg la biserică sau se roagă în chip utilitarist, că împlinesc anumite practici religioase fără a le înțelege, ci doar pentru a cere ceva de la Dumnezeu sau pentru a-L ruga să nu-i pedepsească pentru anumite greșeli sau păcate, raportându-se la El ca la un sponsor Deplângea raportarea din simplu obicei sau chiar superstițioasă la Dumnezeu.

Îmi aduc aminte cum, la o înmormântare, observând (prin pipăire) bănuțul pus în mâna mortului, ca acesta să aibă, conform tradiției populare, cu ce să plătească la vămi, Părintele, întristându-se mult pentru faptul că preoții nu corectează un astfel de obicei, i-a atras atenția preotului paroh. Primind din partea acestuia explicația că e vorba de o

tradiție împământenită la care oamenii nu doresc să renunțe, Părintele Teofil a făcut următoarele afirmații: „Dacă nici atâta putere nu avem (în calitate de preoți) să dezrădăcinăm un astfel de obicei, atunci chiar că nu avem nici o putere” și „Atâta țin oamenii noștri de credință, cât mortul de bănuț”.

Ce se întâmplă cu noi? În dorința noastră, de multe ori sinceră, de a-l sluji lui Dumnezeu, devenim prea formalști, dorim să copiem ce a gândit sau făcut un sfânt sau altul, uitând să ascultăm și ce are să ne spună Dumnezeu pentru situația noastră concretă. Nu reușim să aplicăm la noi, nu doar să copiem exterior, formal, diferite exemple din Tradiția Bisericii. Ca urmare, în loc să ne apropiem de Dumnezeu și de semenii prin formele care sunt bune și necesare, ne izolăm tot mai mult în lumea noastră interioară, în

loc să devenim altruști ne cultivăm egoismul, în loc să căutăm împlinirea voii lui Dumnezeu, facem ceva ce hotărâm noi că este voia Lui, în loc să creștem în comuniune prin credință, deschizându-ne spre semenii noștri, ne făurim ideologii care ne îngustează orizontul vieții, depărtându-ne de Dumnezeu și separându-ne de oameni.

Netrăind prin credință, într-o relație vie cu Dumnezeu și cu semenii, ne limităm la conformarea exterioară, adeseori fățarnică, cu anumite tipare de comportament religios. Cumva, asemenea cărturarilor și fariseilor din vremea Mântuitorului, în loc să punem formele în slujba vieții, omorăm viața limitând-o la forme.

Toate aceste chipuri de raportare defectuoasă la Dumnezeu, Părintele Teofil le caracteriza prin formula: „A trăi social în religie, nu religios în societate”, adică a coborî relația cu Dumnezeu, manifestarea religioasă, la o simplă practică comună. În cuvintele Sfinției Sale, aceasta însemna „a face lucrurile lui Dumnezeu cu fața către lume”. De exemplu, să te rogi doar ca să fii văzut că te rogi, să postești ca să fii lăudat, să împlinești anumite ritualuri religioase pentru că așa e obiceiul, să predici frumos pentru a culege laude etc. Or, tocmai această raportare a cuiva la Dumnezeu cu fața spre sine însuși sau către oamenii din jur, această reducere a religiosului la social și a scopului la mijloc este cea care face ca manifestarea noastră religioasă să fie adesea doar formală, ritualistică, fără substanță, fără sens și prin urmare fără viață.

Acestui mod defectuos de trăire a religiosului Părintele Teofil i-a opus în viața sa o relație vie cu Dumnezeu, pe care Îl înțelegea, Îl experia și Îl prezenta ca Tată, ca „bun și iubitor de oameni”, ca „milostiv și iubitor de oameni”, ca „Dumnezeul mii și al îndurărilor și al iubirii de oameni”, Care ne iubește, ne ajută, ne cheamă, ne ocrotește, ne miluiește și chiar ne zâmbeste, chemându-ne să-l zâmbim

și noi. Mai ales acest din urmă lucru, relația cu Dumnezeu prin zâmbet, este destul de rar întâlnit în tradiția ortodoxă și mărturisește o intimitate delicată a unei relații de iubire cu Dumnezeu. ...

Părintele Teofil a dobândit această intimitate în relația cu Dumnezeu deoarece, devenind monah, nu s-a limitat la încadrarea într-un tipic de viață, ..., ci a acordat o mare importanță relației vii cu Dumnezeu, pe care îl percepea ca Tată iubitor și ocrotitor, verificându-și mereu gândurile și faptele cu Cuvântul viu al lui Dumnezeu din Evangheli.

Întrebat, de exemplu, cum procedeză seara când e obosit și nu-și mai poate împlini canonul de rugăciune, spunea fără să se formalizeze că, după o foarte scurtă rugăciune, „se culcă”. Și se culca într-adevăr, dar a doua zi se scula devreme, astfel că avea timp pentru rugăciune, și meditație înainte de rugăciunea din biserică. Considera că, în cazul în care seara era la o conferință care se prelungea cu dialogul și spovedaniile până târziu, Dumnezeu va primi slujirea pe care a împlinit-o fără a-i cere ceva ce n-a mai avut posibilitatea să îplinească....Spunea că se roagă cu bucurie cu „Rugăciunea lui Iisus” și nu-și poate închipui că Dumnezeu îi va reproșa: „Vezi, Teofile, că ai mai fi putut zice rugăciunea de vreo mie de ori și n-ai zis-o!”. ...Întrebat de un Părinte cum se luptă împotriva somnului – cuvinte cuprinse în Patericul Românesc –, Părintele Teofil răspunde tranșant: „Mă culc”. La întrebarea: Care rugăciune e mai puternică?, întrebare la care răspunsul standard ar fi că aceea de la miezul nopții, părintele răspundea că: „Acea prin care te apropii de Dumnezeu mai mult”.

Care ar fi poziția Părintelui Teofil față de stările de lucruri descrise de tânărul citat în deschiderea acestui articol? Într-adevăr, de multe ori constatăm că noi, cei care ne numim credincioși, nu avem deloc conștiința și simțirea apartenenței la Trupul lui Hristos, la Biserica în cadrul căreia suntem chemați să formăm o comunitate și o comuniune de frați și surori. Cât de des nu se întâmplă, din păcate, în situația noastră de diasporă, ca hrămurile bisericesti să fie reduse la statutul de serbări câmpenești. Adică oamenii folosesc sărbătoarea bisericii în scop abuziv. Nu percep sau nu-i interesează caracterul religios, creștin al acesteia, ci o folosesc ca simplu prilej de a fi împreună cu ceilalți și de a se distra ...

În concepția Părintelui Teofil, toate lucrurile pe care le facem ca oameni credincioși trebuie astfel făcute ca ele să ne conducă la întâlnirea cu Domnul

Hristos. Nu cu o icoană, cu atât mai puțin cu un idol al Lui, ci cu El Însuși, viu și iubitor, așa cum îl prezintă Evangheliile și Sfintele Slujbe.

Aș dori să subliniez faptul că Părintele Teofil a dat o maximă importanță formelor tipiconale și rânduielilor de manifestare a credinței, conform practicii Bisericii, aplicându-le în viața Cuvioșiei Sale cu multă strictețe și cerând și celor pe care-i îndruma să se încadreze în așa-numitul program de viață religioasă pe care-l alcătuiseră. Însă el știa că aceste forme sunt doar mijloace ajutoare, susținătoare ale neputinței noastre omenești, pe care le folosim pentru a avea un ajutor, pentru a beneficia prin ele de experiența înaintașilor noștri, nu ca scop în sine pentru care să trăim.

Astfel, Părintele Teofil însuflețea rânduielile prin viața, prin credința sa, făcându-le vii nu doar pentru sine, ci și pentru cei care veneau în contact cu dânsul. Îmi amintesc cu câtă bucurie spunea anumiți psalmi, care-i deveniseră așa de apropiați de parcă el i-ar fi făcut, de modul în care, în cadrul Sfintei Liturghii, ne transmitea pacea, împreună cu un zâmbet îmbrățișător, spunând „Pace tuturor”, de bucuria lui pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu prin predică sau de hotărârea radioasă cu care se încadra în disciplina de post a Bisericii, deși spunea: „Eu mă bucur să postesc, dar mă bucur și că nu-s toate zilele de post!”.

Toate acestea făceau ca Părintele Teofil să fie perceput atât de viu în credință. Personal, mărturisesc că este omul cu cea mai mare credință în Dumnezeu din câți am întâlnit, în sensul în care credința este definită de un părinte din Pateric astfel: „A avea mintea pururea lipită de Dumnezeu cu evlavie și cu dor, a atârna cu nădejdea de El și a te încrede în El în orice ai face și îți s-ar întâmpla”.

Evlavia și dorul acesta constituiau substanța bucuriei de viață a Părintelui Teofil, a cărui rugăciune tindea să fie tot mai mult și mai intens, după cuvântul Cuviosului Marcu Ascetul, „o bucurie care înalță mulțumire”.

Am certitudinea că reușind noi, cât mai mulți, să trăim credința cu evlavie și cu dor, să ne fie rugăciunea o bucurie care înalță mulțumire, să ne simțim în biserică precum în „tinda raiului”, la „poarta cerului”, în „casa lui Dumnezeu” și în „locul împlinirilor”, cum adesea Părintele definea mănăstirea, bucuria izvorâtă din credința noastră va fi și pentru cei din jurul nostru o invitație la bucurie în locul împlinirilor, sub ocrotirea Tatălui și în comuniunea fraților.

† Sofian Brașoveanu, Episcop-vicar

Trebuie să știi să mori și să înviezi în fiecare zi.

R: - *Preacuvioase Părinte Arsenie, ce le recomandați creștinilor care doresc să sporească în viața duhovnicească?*

Pr: - Eu recomand o stare de veselie lăuntrică, din inimă, o stare ce înseamnă rugăciune neîncetată. O stare de veselie adevărată, degajată de problemele vieții, ale unuia și ale altuia. Dacă-i întristare, se clocesc ouăle diavolului. Este o stare de absență, de întunecare.

Noi trăim într-o mare unitate, toată creația lui Dumnezeu este o unitate. Dacă ne despărțim de marea unitate, suntem pe poziție de anulare, de autoanulare. Deci, recomand o poziție de trăire. Pentru că tragedia întregii lumi trebuie plânsă ca propriile noastre păcate. Și starea de rugăciune înseamnă o stare de prezență. Eu ca duhovnic ce toată ziua stau de vorbă cu lumea care are nevoie de verticalitate, nu recomand nevoițe. Recomand o stare de prezență permanentă, care înseamnă recunoașterea forțelor de bine din tine....

R: - *Preacuvioase părinte, de ce Sfânta Liturghie este considerată ca fiind cerul coborât pe pământ?*

Pr: - De multe ori mă gândesc ce cinstite are omul. Dumnezeu a creat două lucruri nemaipomenite care nu se pot repeta. A creat o femeie distinsă care L-a născut pe Dumnezeu și a creat preoția care-L coboară de sus și îl naște din nou pe Sfânta Masă. Nu e o coajă de pâine, este un Dumnezeu, este o creație întreagă! Cum aș îndrăzni să o compar, cu cine, cu ce? Și lucrarea aceasta o săvârșește omul. Dumnezeu are încă taine ascunse cu privire la om, pe care nu le cunosc nici îngerii. Lupta Satanei asiduă este să nu recunoaștem că putem fi în asemănare cu Dumnezeu. Nimeni din creație nu-i ca omul. Lui i s-a încredințat marea răspundere să supravegheze întreaga creație, el este stăpânul creației. Omule, omule, uite pe cine bagi tu în iad! Așa că Liturghia nu-i o lucrare omenească. Este chiar El. „Eu sunt Cel ce sunt”, aici și acum! Învierea lui Iisus Hristos s-a făcut. Nu numai El a înviat. Toată creația a avut un moment de recucerire și de reînviere. Dar toată gloria acestei nemaipomenite întâmplări, de care ne e și frică să amintim, n-ar fi fost așa de valoroasă dacă n-ar fi fost crucea mai întâi.

„Cine fuge de Cruce fuge de Dumnezeu”, zice Sfântul Teodor Studitul. Dumnezeu nu-i supărat pe noi atât de mult pentru anumite greșeli, pe cât este de supărat că suntem nepăsători. Să nu amânăm trezirea duhovnicească. ...

Interviu cu Pr. Arsenie Papacioc, 2009.

Oboseala si dragoste

Tot mai des poți auzi replici de genul: “slujbele afit de lungi ale ortodocșilor n-au nici o logică!” Desigur, aceste discuții sînt superficiale și vin de la oameni care, de regulă, nu umblă la biserică.

Liturghia este centrul vieții creștine: Liturghia este Hristos. Acesta este modul desăvîrșit în care Dumnezeu se dăruiește oamenilor. Lungimea slujbelor ortodoxe se datorează și convingerii primilor creștini că a doua venire a lui Hristos va fi imediată – “parusia”.

Slujbele erau și sînt o așteptare, dar și o venire, în cel mai adevărat sens, a lui Hristos. În cele șapte laude existente în Biserica Ortodoxă, se imită, dar se și reactualizează istoria universului și a omului, de la creare și pîna la restabilirea armoniei veșnice.

De aceea, pe parcursul lor, există momente de rugăciune, de cateheză, (cînd se citește din Vechiul Testament, din Apostol sau din canoane, care înfățișează fapte și învățături ale Sfinților).

Pentru că oboseala să nu îngreuneze rugăciunea, există momente cînd credincioșii pot să se așeze, iar cînd este slujbă cu priveghere, se sfințește “litia”, pîine cu vin, care se împarte credincioșilor spre mîncare, ca să nu se istovească. Sf. Filaret al Moscovei spune: “Decît, stînd drept, să te gîndești la picioare, mai bine, șezînd, să te gîndești la Dumnezeu”. Aceeași replică o repeta și marele ascet al secolului trecut, Sf. Teofan Zavorîtul. Iar în Patericul Egiptean, găsim o întîmplare în acest sens. Se zice că odată au venit frații la avva Isaia și l-au întreat: “avvo, dacă îl vîd pe fratele meu că dormitează în biserică, ce să fac, să-l las sau să-l trezesc la rugăciune?” Și Sfîntul a zis: “eu, dacă îl vîd pe fratele meu că dormitează, pun genunchiul meu sub capul fratelui și-l odihnesc”.

Acesta este sensul vieții creștine, așa cum o înțeleg ortodocșii și cum au înțeles-o apostolii: să-L aștepti pe Hristos. În Grădina Ghetsimani, ucenicii au adormit de trei ori, dar nu s-au dus de acolo. E normal că fiecare are timpul său, pe care și-l repartizează cum voiește. Și ortodocșii au voie să-și împartă timpul cum vor. Și cine vrea să-i acuze pentru faptul că îi acordă prea mult din timpul lor lui Dumnezeu? Dacă doi îndragostiți pot să stea la vorbă ore întregi, uneori pe frig sau pe ploaie, de ce ne miră niște oameni care stau la un loc cu Dumnezeu lor, pe care îl iubesc și care îi iubește? Vin clipe, cînd dragostea învinge oboseala.

Ieromonah Savatie Bastovoi

Fericirea omului constă în comuniunea cu „Cel ce este

Numai că, sărmanul om, căzut sau înstrăinat de această comuniune, își caută mereu fericirea în alt-ceva, în „ceea ce nu este”.

Soluția? Transformarea a „ceea ce este” în loc de întîlnire cu „Cel ce Este” și ne iubește și lucrează împreună cu noi, cînd voim, la devenirea noastră.

Dumnezeu este în tine, cu tine, dar nu acolo unde-L aștepti tu ca să-ți dea peste mîna cînd alegi să faci ce-ți face rău, deși îți place, și nici nu te pîndește ca să te pedepsească sau să te condamne pentru alegerea ta.

Dacă vrei să vezi unde este și ce face, te rog să te privești cu atenție și interes pe tine, acolo în ascunsul tău, în timp ce faci ceva rău, sau după ce faci asta. Să te privești pe tine, să-ți privești dorul tău de bucurie și pace și tot ce simți și gîndești atunci. Dar să rezisti ispitei de a te condamna, de a-ți spune cât de netrebnică ești, sau de a fîgădui că „nici moartă nu mai faci”...

Toate acestea sunt piedici în calea intrării la locul de întîlnire din ascunsul tău. Sunt piedici în calea pocăinței, adică a înnoirii minții cu Duhul Său.

Rugăciunea care va țâșni din acea întîlnire îți va deschide ochii inimii și te va învăța ce să faci.

Taina întîlnirii cu El și a purtării crucii cu El stă în acceptarea necazurilor, în trecerea prin necaz cu toată atenția, cu toate simțirile, cu toată ființa. A trece peste, înseamnă a crede că locul întîlnirii este în altă parte. Or, locul întîlnirii este în necaz, pentru că acolo a fîgăduit că ne va mîngăia, acolo a fîgăduit că ne va da biruința Sa.

De fapt, asta este o față a crucii noastre: acceptarea răului pe care ni-l facem singuri sau unii altora ca pe loc de luminare și trezire la conștiința neputinței de a fi buni și iubitori, așa cum ne cere Dumnezeu. Acolo vom striga: „Doamne, eu nu pot, Tu poți și vrei să faci împreună cu mine aceasta! Ajută-mă! Și slavă Ție că prin acest necaz nu m-ai lăsat să pier în ucigătorul „eu pot”!

Dumnezeu ne-a dăruit să ne cunoaștem neputința pentru ca să devenim asemenea Lui, să ne îndumnezeim, să primim în vasul nostru de lut, dumnezeirea Lui. Să îndrăznim să trecem prin toate necazurile pe care le întîlnim pe Cale, fiind atenți să nu ne provocăm noi vreunul. Spunea un Părinte că sfinții nu au subconștient. Nu mai au! L-au luminat cu Lumina după care însetăm!

Maica Siluana Vlad

Slava lui Dumnezeu este iubirea care strălucește pe chipurile noastre

Cum putem în lumea de astăzi să ne mărturisim credința, să o transmitem ca pe o stare de lumină, de har, de înviere?... Ca purtători de Hristos, ca frați ai lui Hristos Dumnezeu-Omul avem nevoie astăzi de curaj. Domnul spune: „*Nimeni, aprinzînd făclia, n-o ascunde sub un vas, sau n-o pune sub pat, ci o așază în sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina*” (Luca 8, 16). Însă noi nu avem curajul vieții în Hristos, al luminii, al harului pe care l-am primit; nu îndrăznim să le dăruim, să le arătăm, să le facem văzute de ceilalți, ci mereu le ascundem: nu trebuie ca soțul nostru, sau colegii, să știe că suntem credincioși, copiii nu îndrăznesc să spună la școală că sunt credincioși, de teamă ca ceilalți să nu rîdă de ei. Tot așa în diferitele situații în societate, în loc să luminăm pe ceilalți, noi îi afundăm în întuneric, pentru că ascundem lumina pe care am primit-o. Ne este rușine de ceea ce suntem. Pentru că nu avem curajul mărturisirii, lumea de astăzi nu sporește duhovnicește. Domnul ne spune: *Dacă aveți lumina, nu o ascundeți, ci arătați-o, dați-o la iveală, nu vă fie rușine de această lumină. ...*

Fiecare dintre noi este un dar al lui Dumnezeu, și pentru fiecare în parte Hristos Se jertfește. Acest lucru este extraordinar, dar niciodată nu ne privim pe noi-înșine zicînd: ce dar al lui Dumnezeu sunt eu! Putem, firește, să fim foarte critici cu noi înșine, și nemulțumiti pînă la disperare, dar putem și să spunem ce mult iubim darul pe care Dumnezeu ni l-a făcut, adică viața noastră și pe noi înșine. Poate trebuie să ne privim din cînd în cînd și să ne întrebăm: oare este în mine semnul acestei iubiri pentru mine însumi, și care-ar fi el? Oare mă iubesc pentru că sunt chipul lui Dumnezeu? Vreau oare să cresc în asemănarea cu Dumnezeu? Ce este slava lui Dumnezeu? Slava lui Dumnezeu este iubirea care strălucește pe chipurile noastre, în bucurie.

O bucurie de nespus, o fericire care nu se poate exprima, dar pe care o trăim. Este slava lui Dumnezeu în om. Să ne lăsăm în mâinile lui Dumnezeu și să spunem această rugăciune: „Doamne, mă las în voia Ta, mă las în mâinile Tale, fă și din mine, azi și în toată vremea, o făptură a luminii, și ajută-mă să nu ascund niciodată această lumină pe care Tu mi-o dăruiești, să nu o acopăr niciodată, ci să o arăt și celorlalți. Dar nu după cum eu vreau și gîndesc, ci după cum Tu vrei, și cum gîndești pentru mine”.

† Mitropolitul Iosif

Pentru cei mici...

Casa Domnului

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei. Tatăl era trist și apăsător de griji, iar mama plângea, ținându-și fața în palme. Fetita lor cea mică, mirată de această situație, se apropie încet și întrebă:

- Mamă, de ce plângi?

- Fata mea, sunt zile grele nu mai avem bani și pentru a putea trăi am vândut și casa aceasta frumoasă. Măine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în liniște atâția ani, și să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă ...

- Dar, mamă, nu locuiește Dumnezeu și în casa aceea săracă în care ne vom muta?

Mirați de credința copilei și de adevărul spus de aceasta, părinții au înțeles că, în viață, greutățile și necazurile de orice fel încolțesc sufletului omului, dar credința și speranța nu trebuie niciodată uitate, fiindcă doar cu ele în suflet drumul spinos al vieții e străbătut mai ușor.

"Precum meșterul aruncă aurul în topitoare și-l lasă a se cerne și a se curăța prin foc până ce strălucește, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele omenești să fie cercetate de necazuri, până ce se curăță și se lămuresc." „De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Răsplata

Cu mult timp în urmă, a trăit un boier tare bun. Într-o zi, l-a chemat la el pe un țaran și i-a spus:

- Uite, omule, fiindcă știu că familia ta o duce destul de greu, vreau să te ajut. Îți dau de muncă și te plătesc foarte bine. Vrei să lucrezi pentru mine?

- Sigur, boierule - a răspuns omul bucuros - ce trebuie să fac ?

- Să-mi construiești o casă, la marginea pădurii.

Țăranul a plecat bucuros și, chiar din acea zi, s-a apucat de treabă. Boierul îi dădea bani pentru tot ce trebuia să cumpere. Însă omul ce și-a spus ? "E, și așa nu mă vede, ce-ar

fi să-l înșel ?!" Și, în loc să facă totul așa cum ar fi trebuit, a început să cumpere lucruri ieftine și proaste și să cheltuiască banii ce îi rămăneau. Când a terminat, casa arăta tare frumos pe dinafară, dar țăranul știa că n-o facuse bine și că, destul de repede, ea se va strica. Când i-a arătat casa boierului, acesta i-a spus:

- Fiindcă știu că tu și familia ta locuiți într-o cocioabă mică, îți fac cadou această casă. De-aia te-am lăsat pe tine să o construiești și ți-am spus acum, la sfârșit, tocmai pentru ca bucuria voastră să fie mai mare.

Acum și-a dat seama omul de greșeala sa. A vrut să-l înșele pe altul și, de fapt, singur s-a înșelat. Dacă ar fi fost cinstit și și-ar fi văzut de treabă, și-ar fi făcut un bine lui și familiei sale. Acum, însă, părerile de rău nu mai puteau îndrepta nimic. În sinea lui, omul s-a jurat să nu mai înșele niciodată pe nimeni.

După cum ne purtam noi cu aproapele, așa se va purta Dumnezeu cu noi.

"Orice ați face, lucrați din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni."

Coloseni 3, 23

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 ian. 2013 - Tăierea Împrejur a Domnului și Sf. Vasile cel Mare - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

2 ian. - Sf. Serafim de Sarov - slujește Sf. Liturghie împreună cu PS Părinte Episcop Sofian Brașoveanul și predică la Nürnberg

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. În curtea Mitropoliei săvârșește Aghiasma Mare.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

9 ian. - participă la recepția anuală oferită de Primarul general al orașului Nürnberg, D-I Dr. Ulrich Maly.

11 ian. - conduce Cercul biblic lunar de la Centrul eparhial.

13 ian. - slujește Sf. Liturghie în Parohia „Nașterea Domnului” din München și instalează pe noul preot, Drd. Alexandru Nan. Participă la agapă.

15 ian. - la Primaria din Aschaffenburg, semnează contractul de folosință exclusivă a bisericii oferite gratuit parohiei noastre.

19 ian. - prezidează lucrările Permanenței Consiliului Eparhial.

20 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Leipzig. Botează pe pruncul Damian, al treilea copil al Păr. Ioan Forga. Participă la agapă.

23 ian. - participă în Domul din Würzburg la Rugăciunea pentru unitatea creștinilor. Predică.

27 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Traunreut (Pr. Constantin R. Bartock), cu prilejul hramului. Participă la agapă.

30 ian. - Sf. Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

31 ian. - participă în Catedrala sârbească din Hildesheim la Vecernie și la o întâlnire a episcopilor ortodocși din Germania cu Sanctitatea Sa, Patriarhul Irinej al Serbiei.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

1 ian. - Tăierea Împrejur a Domnului și Sf. Vasile cel Mare - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan din München.

2 ian. - slujește Sf. Liturghie alături de ÎPS Părinte Mitropolit Serafim la Nürnberg și ține un cuvânt.

6 ian. - Boboteaza - slujește Sf. Liturghie la Biserica Alte Haidhauser Kirche din München.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan

13 ian. - împreună cu ÎPS Mitropolit Serafim, slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Nașterea Domnului din München. Participă la agapă.

15 ian. - în cadrul săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor, participă la rugăciunea ținută de Episcopul evanghelic al Bavariei, Heinrich Bedford-Strohm împreună cu Cardinalul Reinhard Marx și cu pastorul anglican Stephen R. Smith. Participă la recepția oferită cu acest prilej.

19 ian. - participă, la Nürnberg, la lucrările Permanenței Consiliului Eparhial.

20 ian. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Aschaffenburg (Protos. Ghelasie Păcurar) cu prilejul serbării hramului. Participă la agapă.

21 ian. - participă, la München, la festivitatea de decernare a Premiului "Pelkhoven 2013" P.C.Pr.Dr. Ioan Moga pentru dizertația "Kirche als Braut Christi zwischen Kreuz und Parusie. Die Ekklesiologie Hans Urs von

Balthasars aus orthodoxer Sicht", susținută la Universitatea Ludwig Maximilian din München.

26 ian. - la Capela Sf. Siluan, săvârșește Botezul pruncului Nicolae, al patrulea copil al P.C.Pr.Dr. Ciprian Burlăcioiu. Seara, săvârșește Taina Sf. Maslu la Fürstenfeldbruck, împreună cu P.C.Pr. Mihail Baku. În continuare prezintă conferința „Cum ne trăim credința ortodoxă” și răspunde la întrebări.

27 ian. - slujește Sf. Liturghie la Biserica Alte Haidhauser Kirche din München

29 ian. - slujește Vecernia la Biserica greacă Salvatorkirche din München, apoi susține conferința „Forme de manifestare a paternității spirituale la Sf. Vasile cel Mare”.

30 ian. - Sfinții Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

"Invidia calomniază virtutea: pe cel viteaz îl numesc nechibzuit, pe cel cumpătat nesimțitor, pe cel drept aspru, pe cel înțelept nelegiuit, pe cel mărinos îl numesc mărunt, pe cel darnic risipitor, iar pe cel avar, din contră, îl numesc econom."
(Sfântul Vasile cel Mare)

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00